

Tak už to mám za sebou.

Tu první dávku.

Patřila jsem pořád mezi ty váhavce a pořád si říkala, co je sakra menší zlo? Úplně na začátku jsem si myslela - na rozdíl od Brtnika a třeba Sokola, že se očkovat nenechám, že prostě tělo to zmákně. Pak se ovšem situace začala měnit a přiostrřovat. Kruh se tak zvaně stahoval. Ale pořád to ještě nebylo natěsnačku. Věděla jsem o zatraceně špatnejch případech i o případech s úplně špatným koncem, ale.... A když už to bylo v mém okolí, bylo to o poměrně lehčím průběhu, nebo o tom, že to probíhalo jako hodně prasácká křípka, ale pořád křípka.

I řekla jsem si, že to udělám tak, že si půjdu nechat zjistit protilátky, třeba jsem si tím i sama prošla (ostatně hned na samým začátku ledna mě potkala taková únava nestadardní, že co člověk ví, meldovala jsem) a když to bude vysoký, není co řešit, ještě nepůjdu. A když tam nebude nic, hluboce se zamyslím.

Nemusela jsem se zamejšlet vůbec, natož hluboce. Když jsem dorazila na protilátkovej test, tak přes to, že jsem si na centrále ověřovala, do kolika hodin můžu přijít, sestra odběrová mě pěkně zprudka vypoklonkovala. Sice mi řekli, že mohu přijít do půl třetí, ale teď je minuta po druhé hodině a ona končí ve dvě. Nazdar! Hm..... bezva.

Hned vzápětí jsem měla možnost mluvit s mojí kolegyni, drobnou to vlídnou osůbkou, kterou si to podalo tak, že.....tohle fakt nechcete. Ona nezmiňovala respirační potíže, to vůbec, ale co to dělalo s jejím tělem, jak zle jí bylo a co to dělalo hlavně s jejím mozem.....to opravdu nechci tohleto, nechci to ani náhodou!!!!!!!!!!!!!! Nehledě na to, že doma byla dva měsíce a pořád není v pořádku.

A do třetice všeho - seskládalo se to pěkně všechno za sebou, asi aby mi to ulehčilo rozhodování? Když jsem tak neschopná se rozhodnout? Nevím, ale do třetice jsem měla telefon s Evou od který jsem kdysi měla Ešínska. Probíraly jsme to samozřejmě spolu taky a ona řekla - mimo jiných argumentů i větu: "Neznám zatím nikoho, kdo by po očkování umřel, ale znala jsem ty, co po covidu umřeli. "

A tyhle tři věci se mi seskládaly tak, že to prostě všechno do sebe zapadlo a já se rozhodla, že už o tom nebudu meldovat a dumat a obracet zleva doprava, když to stejně nevymyslím. Ale vím, že tu nemoc nechci. Protože je tak hnusná a nevyzpytatelná a vy nevíte, kterou

Tak už to mám za sebou.

variantu tohodle šmejda si vylosujete, že prostě půjdu. No a od mýho rozhodnutí k bodu očkování neuběhlo ani tuším deset dní? A šla jsem si “pro fčeličku” . Nemám ráda dochtorský prostředí, nemám ráda nemocnice, léky a vůbec todle šécko a nemám ráda ani injekce, ani vočkování, ani nic! □ Od úplnýho maličkata, co jsem se narodila. Není to nic vžitýho, prostě od prvního okamžiku, co jsem viděla dochtora, říkala máma, že to byl vždycky boj vo život a řef, jak když vás páraj. □

Takže asi máte představu, že jsem tam nešla s velkým nadšením. Nicméně je to takovej fofr - tím nemyslím vůbec nic špatnýho - naopak, že se nestačíte ani nějak něco. Všechno bylo neskutečně dokonale naorganizovaný a běželo hladce. Jak máme většinu věcí v naší zemi značně zmatečnou, tak tady musím opravdu vyseknout pochvalu za organizaci. To mě mile překvapilo tak, že jsem nestihla nad samotným očkováním dumat □ . Zaregistrovali jsme se v Národním očkovacím centru. Venku vojáci, když se zeptáte - co, zeptáte, jen se jdete zeptat, už vám jde naproti a okamžitě podá informaci. Měli jsme termita hned ráno a protože jsme přišli s určitým předstihem - neb jsme měli obavy, že když propásneme svůj čas, tak asi pak nějaký komplikace?? - a protože se otvíralo v osm, byla tam nějaká malá fronta. Šla jsem se tedy zeptat, jestli jsme dobře, abychom tím, že bude někde v blbým místě neprokoučovali svůj termín. Jak říkám, než jsem došla se svým dotazem, přišel voják a osvětlil mi, že jsme tu dobře a fronta hned po otevření zmizí a kdybychom přišli později, nic se nestane, dovnitř nás pustí a naočkují. Heh, stáli jsme na místě, kudy jsme šli dovnitř minule. Jen to bylo při trošku jiný příležitosti - šli jsme na koncík- Tilda Lindemanů ho měl právě tady.

Měl pravdu, jak se dveře otevřely, fronta byla fuč a my procházeli turniketem, kde jsme zamávali papírem s QR kódem vytištěným z emailu, kam přišlo potvrzení. No a pak už jedete jak na pásu. Fakt. Se nezastavíte. Všude stojí vojáci a mile vás navigujou. My s Brtníkem uděláme krávovinu ze všeho - i z obyčejnýho nákupu, takže i tady jsme se v rámci komunikace s klukama ve vojenskýma, který tam stáli, vždycky něčemu zasmáli. Donavigovali nás k pultíkům, kde - zase, aby se netvořila fronta, stojí dostatek vojenských informátorů, který vás pošlou přesně tam, kde hned přijdete na řadu. Předáte svůj papír s QR kódem, občanku a průkaz od pojišťovny a oni si to šécko přečtou, zkontrolujou, dostanete průkazku a odjíždíte po značkách s “vojenským doprovodem” dál.

Tedy už na místo, kde se očkuje. Obří sál a miliarda stolečků. Voják vás zase bez jakýhokoliv zadrhnutí odnaviguje tam, kde je právě místo. U stolečku je někdo, kdo si vás trošku

Tak už to mám za sebou.

vyzpovídá, upozorní vás na to co může být, co nemáte - tedy hlavně na to, že fakt druhej den být velmi v klidu, nepít alkehůl aspoň dva dny a naopak pít dostatek tekutin. Nalepí do průkazky štítek, jak psovi do očkováku a už si vás bere ten druhý z dvojice u stolečku. A!

To je von, ten už má tu injekci!!! A tak já sem ho upozornila, že ešivá mě to bude bolet, bude bit. Mooc bude bit, protože se bojím, jako čert ☐ A nesmím tu injekci ani vidět. A radši jsem se otočila, abych to ani nezahlídla. Smál se a říkal, ať se soustředím jen na jeho hlas, že mě navočkuje tak, že to ani nebudu vědět. A helejte - vůbec nekecal, hošík jeden šikovnej. Piškota jsem neměla, abych ho odměnila ☐. Ale fakt to nebolelo. Enem trošinku. Mluvil moc pěkně a tak jsem mu řekla, že už asi musí bejt každej den umluvenej, což potvrdil. A tak já jsem mu prozradila malý tajemství - jmenuje se Vincentka. Ať si ji pořídí a buď cucá, nebo kloktá. Odzkoušeno po koncertech. Usmál se a poděkoval a já už zase odjížděla dál, na další značku. Tou byla čekárna, kde si 15 min. posedíte. Za bedlivýho dozoru - opět vojáků a taky značnýho počtu zdravotníků. Který nejen neustále korzují prostorem čekárny, páč co kdyby něco, ale taky kontrolují i záchody, kdyby tam s sebou někdo fláknul.

Jo mimochodem - když jsem u těch záchodů - to bych nebyla já, abych si na záchodě nějak nezavařila. Vzhledem k tomu, že jsem od rána pila jak ladič pijan, musela jsem si tam zajít. Nepřemýšlela jsem kam lezu a vlezla do budky. Byla pro invalidy. Což jako ničemu nevedí. Do momentu, kdy chcete spláchnout. A mačkáte - jak jste zvyklý - stříbrnej kovovej obdélník za toaletou. A von nic, von je to jen kus plechu. Asi tak 65x to ještě ověříte a pak si řeknete, že to je asi na fotobuňku a poodstoupíte. A čekáte. Mezi tím, už několikrát klikacvakladveřdrží, kdosi se dobývá dovnitř (naštěstí ne kontrolující zdravotník, ale někdo další potřebnej ☐). Chvíli ještě čekáte, jestli se třeba fotobuňka neprobudí, ale vona se neprobudí, protože tam žádná nejni. Tak co fčil??? Nakonec objevíte na stěně něco co může být buď zvonek, kterým v případě nouze můžete přivolat pomoc. A nebo taky to ale může být třeba to splachovátko???? Jenže co když nejni a budu tady zvonit, voni vyrazej dveře - na který už zase kuwa někdo nedočkavej klepe ☐☐ - a já si přivodim vostudu?? Ha! Tak co teda, přece tu nebudu do večera, to už by vo mě asi měli strach a vyrazili by ty dveře stejně. Odvážně jsem natáhla ruku a zmáčka vypínač jakesji. JOO!!! Z nádržky se konečně vyřítla voda! Byla jsem zachráněná a mohla si konečně umejt ruce a vypadnout ven, kde se mě Brtník ptal, co sem tam proboha dělala? "Nic, hledala sem splachovátko!" ☐☐ Je zvyklej, tak se dál neptal.

Tak už to mám za sebou.

Počkali jsme těch 15 minut a pak se zvedli. ☐☐ Jehehé, říkala jsem si, že asi hypochondřím, když mě u schodů potkal pocit lehkého zamotání hlavy. Ale ne, Brtník na tom byl stejně. Nicméně za chvíli - než jsme vyšli nahoru - to bylo fuč a my zase stejně plynule, jako jsme vjeli dovnitř, jsme vyjeli i ven. A ...jak je to když jste malý a jdete na očkování? Dostanete dycinky vobrásek a pak něco dobrého, že jo? Tak my si šli dát taky něco dobrého, když vobrásek jsme nedostali ☐. No a pak jsme jeli do práce. A vlastně krom toho mého vlastního zádrhelu na tom hazlíku, k žádnému jinému během téhle akce nedošlo. Takže tohle jsme jako stát dokázali zorganizovat opravdu profesionálně. A jestli v novinách píšou něco jiného, tak kecají. Všichni ti, co se na tom podílejí jedou neskutečně organizovaně, profesionálně a k tomu mile. Jen to celý teda má - v tom dávám za pravdu našemu panu veterináři - takovej apokalyptickej nádech. Opravdu si připadáte jak v nějakém sci-fi filmu, to jako jo ☐ To je nevíhoda tohohle velikého prostoru. Každopádně za to, jak to je zorganizovaný, se opravdu nemusíme stydět. A klobouk dolů před těma, kdo tam od rána do večera makaj.

Mno, a já se rozhodla pojmout svoje očkování jako takovej malej svůj výzkum. A vědecky pozorovat, co se bude dít v mém těle. Poznámky jsem si psát nemusela, zatím se toho moc nedělo.

Přesně po dvou a půl hodinách začla bolet ruka. Ale celkem dobrý. Když vám prdnou tetanus, je to taky takový. Jen postupem času trošááánek jako přituhovalo. A ručka mi kolem vpichu otekla a byla horká.

A zase - přesně po osmi hodinách přišla krizička. Bylo půl pátý. Měla jsem za sebou tou dobou už kontrolu Rumíčka u pana veterináře a následný samostatný vyvenčení Taliprtky. Byli jsme akorát v pražském bytě, protože Brtník potřeboval vyřídit úřady na internetu. A to v Domečku zatím moc nejde, když počítačlo ještě pořád v Prahé. Takže zatímco on vyřizoval já si sedla a po nějaký době jsem zjistila, že za á ruka hodlá stávkovat - třeba potprdu mi musela rozepnout má drahá polovice a na návštěvu k Hitlerovi by mě taky nepustili, protože jsem prostě tu pracku moc vysoko nezvedla. A za bé jsem byla totálně unavená, jak když mě ze zásuvky vytáhnete. Říkala jsem si, že kdyby tady měli čoklidi žrádlo, tak nikam nejedu, stočím se na gauč a zvostanu tak až do konce všech věkůch. Enemže žrádlo nebylo, takže ...šup do auta a domů.

No a zatímco cestou se stav ruky nezměnil, tak únava trošánek ustoupila. Natolik, abych

Tak už to mám za sebou.

obstarala krmi pro nás - tedy uvařila rýžu a ohřála polívku a jelení guláš. A taky krmi pro zvířectvo. A hlavně si vzala doporučovanou půlku Acylpyrinu. Ta by měla být zbraní proti případným krevním komplikacím, protože acylpoš krev ředí. Je možné, spíš víc než možné? - že mi můj přítel Acylpyrin (neb v naší lékárnice od mala nebylo silnějšího léku, než je právě on a léčilo se s ním všechno, krom vyhřezu střev □) pomohl poté v tom, jak se s vakcínou popasovat. Následovala už jen večerní hygijéna a pád do postele. Teda řízenej pád, upadnout na tu ruku bych nechtěla. A jak je známo, spát se na ní taky nedalo teda. Pokaždý, když jsem se o to nevědomky ve spánku pokusila, bylo mi jasně dáno najevo, ať na to zapomenu. Nicméně oproti mému předpokladu (jenž vycházel z toho, že když jsem s rukou vůbec nehejbala, bylo to horší), že to bude ráno asi masakr, jak se to rozleží, tak ne-e. Bylo to lepší. A už v průběhu dopoledne jsem cejtila, jak to doslova odjíždí. Stejně jako se ta bolest od místa vpichu rozjela, tak teď zasejc zajížděla zpátky do centra. Odpolko jsem se v pohodě nevědomky ramenem i o dveře opřela, abych je otevřela. A..... hnedle ráno jsem navíc zažila něco, co mě překvapilo.

Jsem díky homeopatikům zvyklá vnímat dělo, jak na co reaguje a moc dobře si pamatuju ten moment, který následoval druhý den potom, co jsem si vzala svoje "vlastní" tedy pro mě konkrétně vybraný konstituční homeo lék. Tehdy nastal v těle takovej vám zvláštní moment - směs úlevy, klidu a uvolnění. No a zcela nečekaně a tomu teda nerozumím a nejspíš to s tím asi nebude souviset, ale co člověk ví?? - něco velmi podobného proběhlo bleskem a na kratičkej okamžik mým tělem i teď. V autě, cestou do práce. Vážně tomuhle moc nerozumím. Už vzhledem k tomu, že já osobně k tomu očkování přistupuju spíš nepřátelsky. Takže nějakou úlevu apod. očekávat nelze. No nevím, ale prostě stalo se to. Možná tělo dávalo vědět, že "Jo, neboj, spolknou to. Kajň štréz" □

Pak jsem odpoledne ten druhý den ještě měla moment, kdy se mi zhoršilo vidění. Možná i únavou, ale já jsem si unavená nepřišla. Musela jsem nějakou dobu usilovně mžourat na písmenka. Ale bylo to jen chvíli. Pak mi říkala kolegyně, která už si nemocí prošla, že ano - jí nemoc samotná taky zhoršila zrak. Odpolko jsme šli s ohaříkama a Mousesem normálně na prochajdu a večer v pohodě. Opět došlo na přítele Acylpoše a poté jsme šli poslušně spát včas. Žádný ponocování. Ať se tělo regeneruje a nedegeneruje □ .

No a tak to je prozatím veškerý soupis toho, co se u mě po očkování dělo. Dneska, když to píšu, je to třetí den a já pořád poslouchám tělo, ešivá pošle nějaký další signál. Pokud jo, tak

Tak už to mám za sebou.

to sem pak dopíšu. Třeba to bude někomu k užitku. Ale rozhodně ve dnech po očkování neblbněte a opatrujte se, odpočívejte a hodně moc pijte nealko teda. A případně si vzpomeňte třeba i na toho přítele Acylpyrina, kdo tedy můžete. A ještě - rozhodně si myslím, že není od věci klidovej režim i před očkováním. Aby tělo nebylo strhaný nějakou krutou aktivitou a bylo dostatečně odpočínutý. A už mlčím ☐ .